

Finy Petra

Marlenka

Finy Petra

Marlenka

ATHENAEUM

Copyright © Finy Petra, 2019

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 937 7

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szaklektor: Ablonczy Balázs
Szerkesztette: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 137. esztendejében, 2019-ben.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomai-kner.hu

*Nyugtalan vagyok.
Olyan időket élünk, amikor bármi megtörténhet.
Amikor a rémálmok kilépnek
az éjszaka homályából, és leigázzák a nappalt.
Mi történik velünk?
Mi történhet még meg velünk?
Csak állok, és bámulok.*

Szökött szív

Ott állt az ablakban, és bámulta az utca szemközti oldalát. A színes bogarakat idéző hemzsegő autókat a Városmajor utcában. A romos házat, amit mintha fél-behasítottak volna, és az ott maradt rész csak önnön értelmetlenségét hirdetné. A fehér parkolót, amely fölött a fények – hiába volt színekkel teli a ragyogás – mindig üresek maradtak.

Mintha egy különös vákuum keletkezett volna a tér fölött.

Mintha az a gyászos fehérség mindent beszippantott volna.

Bámulta a nagy irodaházat, amely már akkor is egy túlméretezett ravatalozót juttatott eszébe, amikor fiatalabb volt.

A buszmegállóban álldogáló embereket, akik nem néztek fel a telefonjukból, és úgy csorgott el mellettük a világ, hogy azt szinte észre sem vették.

Az utca többnyire egyik arcát mutatta, Marlenka

szinte ugyanazt látta minden reggel, eltekintve néhány balesettől, dudáló autótól, a tiloson lélekszakadva átrohanó járókelőtől, akit csak hajsza hímjén nem ütöttek el.

Szinte unalmas volt a látvány, mégis nézni kellett.

Muszáj volt.

A kávéja rég kihűlt, mert igazából nem a kávézás aktusa volt ilyenkor a lényeg, hanem a bámulás maga, a szemközti oldalnak szentelt néhány perces figyelem.

Már az apja is így állt reggelente az ablakban kávésbögrével a kezében, ugyanezzel a horpadt árnyékkal, amiben egyszerre volt törékeny szomorúság és kegyetlen számonkérés.

Valami bünt követett volna el az utca túlsó oldala?

Marlenka felhörpintette a kávé hideg, keserű maradékát, és végre elszakította magát a látványtól. A semmi látványától.

Hát jó, kezdődjön el a nap!

Gyorsan magára kapott egy könnyű kabátot, vállára dobta a táskáját, és már lépett is ki az ajtón.

Panni még aludt, ő majd később megy utána a boltba. Fülöp előrement, hogy magában lehessen kicsit.

Marlenka elindult lefelé a nagy lépcsőházban, a széles lépcsőkön, amelyeken sokáig láthatók voltak a repesznyomok, valamint a habarcs, ami próbálta eltüntetni őket. Megcsodálta a hatalmas tejüvegeket a fordulókban, amelyek éppen annyi fényt engedtek át és

szűrtek meg, hogy a növények döbbenetes burjánzásba kezdhessenek. A karácsonyi kaktusz például ontotta magából a vörös virágokat, és hosszú szárat növesztett, aminek köszönhetően olyan volt, mint egy vérző növényfüggöny.

Marlenka lejjebb ereszkedett a lépcsőn. Láta a talajvíz sebezte falat is, amelyet akárhányszor festettek le, kentek le vízmentes réteggel, napok alatt visszahámolt, és a buborékos vakolat mögül újra és újra előtörték a beteg és csupaszt téglák.

Pedig a ház összességében kulturált, polgári hangulattal bírt, ahol minden szépen el van rendezve, talán túlságosan is szépen.

Csak ez a rebellis faldarab kontárkodott bele folyton a kellemes kis milióbe: a nyomor, a fájdalom hangulatát árasztotta. Olyan gyötrelmről mesélt, amelyről az itt élő budaiak nem voltak hajlandók tudomást venni.

Túl csúf és nyers volt ez az ő érzékeny lelküknek.

Marlenka lement a lépcsőn, és letépett egy darabot a foszló vakolatból.

Az utóbbi időben rászokott erre a szinte észrevehetetlen rongálásra. Úgy érezte, ezek a festéktöredékek a pusztulás apró üzeneteit hordozzák, bízott abban, hátha kiolvas valamit belőlük.

Nem olvasott.

Mire a Barabás-villához ért, már szinte semmivé morzsolódott a tenyerében a porhanyós falfoszlány.

Hetvenhét éves volt, de szóba sem jöhetett, hogy buszra szálljon.

A séta azon kevés dolgok egyike volt, amihez, mint valami különleges luxuscikkhez, ragaszkodott. Más nő elképesztően drága ékszereket, krémeket, vagy bundákat gyűjt, és azok beszerzésébe öl bele döbbenetes mennyiségű energiát.

Ő a sétálással dőzsölt.

Reggelente két útvonalon szeretett elballagni a János Kórháznál lévő, aprócska virágboltjába.

Ha az első lehetőséget választotta, akkor egyszerűen végigbaktatott a Városmajor utcán. Azon az oldalon, ahol ő is lakott.

Hagyta, hadd suhanjanak mellette az autók, a házak. Elment Polcz Elaine és Mészöly Miklós háza mellett. Elment a pöttöm helyiség mellett, amely annak idején a Vakegér nevű kocsmá volt. Baktatott tovább. Arra, ahol a járda kicsit megemelkedik, és mielőtt az ember az Alma utcához érne, egy apró töltésen kell továbbhaladnia.

Itt már alig érzékelhetően emelkedni kezdett a pulzusa.

Nem nagyon, éppen csak annyira, mintha az ütőerében lepkék verdesnének. Finom lüktetéssel, mind nagyobb örvényléssel az artériákban.

A heves szívverés a Városmajor utca és az Alma utca sarkán szokta elérni.

Mindenféle átmenet nélkül változott át az enyhe lüktetés vad dübörgéssé. Ilyenkor azt hitte, szétrobban a szíve. Annyira erősen vert, hogy attól tartott, a bordák kalickája képtelen lesz bent tartani, és azonnal kiugrik a mellkasából.

Marlenka ironikus, néhol morbid gondolkodására jellemző, hogy ezt a képet aztán mindig továbbfejlesztette magában. Elképzelte, hogy a szökött szíve ott kóricál az Alma utca, a Gaál József utca és a Városmajor utca torkolatában, ami veszélyes kereszteződés, autósoknak és gyalogosoknak egyaránt. Az ügyetlen szív pedig csak téblábol ott, mert sehogy sem tudja elszánni magát az átkelésre.

Éppen úgy, mint ő gyermekkorában.

Amikor a szökött szíves fantáziálásához ért, már olyan magas volt a pulzusa, hogy le kellett ülnie a lépcsőre, amely a kis emelkedőről vitt lefelé.

Néhány perc elég volt ahhoz, hogy összeszedje magát.

Hogy aztán megint egy újabb szívdübörgés törjön rá.

Az iskolával szemben kapta el az újabb roham, ahol át szokott kelni. A fekete emléktábla alatt.

De Marlenkának már rutinja volt ebben. Tudta, hogy bizonyos helyeken erőteljesebben robot a vére, és ordítanak az artériái.

Tudta, és képes is volt kezelni a helyzetet.

Ahogy az asztmás vagy a cukorbeteg megtanul együtt élni a helyzetével, úgy alakított ki Marlenka is

technikákat, hogy az ilyen kis szívdobogásait irányítani tudja.

Kivizsgálás? Azon már régen túl volt.

Az orvosok mindig csak somolyogtak rajta, amikor vissza-visszatért hozzájuk, hogy ugyan árulják már el, mégis miért ilyen fegyelmezetlen az ő szíve.

A rend kedvéért időről időre elment egy-egy kivizsgálásra.

De mivel a leletei kitűnők voltak, és az EKG sem mutatott semmit, a doktorok gyakorlatilag kijelentették: orvosi szempontból egyszerűen képtelenség, hogy ő rosszul érezze magát. Hát elfogadta aényt.

Aényt, ami teljesen ellenkezett a tényekkel.

Így maradtak a saját módszerei a feszítő pulzus kezelésére.

Pihenés, nagy légzések, valami szép gondolat felidézése.

Rövid idő alatt jobban lett, és már folytatta is az útját.

Átment a zebrán az iskolával szemben, majd baktatott az óvoda felé. Ott megleste a visítózó gyerekeket, majd sétált tovább. El a Városmajori Gimnázium mellett, a fogaskerekű felüljárója alatt, amíg végül el nem ért a virágboltjához.

Itt néha összefutott a Kovács ikrekkel.

Két, nála idősebb asszonnyal.

A kócosabb hajút, a Terit habókosnak, kissé talán bolondnak könyvelték el.

Így hát Marlenka sem lepődött meg azon, hogy Teri rendszeresen így köszönt neki:

– Ó, a Judit, még mindig milyen szép!

Marlenkának nem volt második neve, és egyetlen rokonát sem hívták Juditnak. Nem is nagyon törődött azzal, ha a Teri így köszönt neki, csak kedvesen biccentett, és ment tovább. Szelíd részvétellel mosolygott rá, ahogy kedves örültekre néz az ember.

Azon a bizonyos napon viszont megütötte a dilinyós öreg nő üdvözlése.

Mi lenne, ha Juditnak hívnának? – morfondírozott magában.

Elképzelte, és nagyon furcsa érzés volt. Szinte belefacsarodott a gyomra.

Aztán elhessegette a buta gondolatot, és gyorsan nekiállt, hogy kinyissa a kórház tövében lévő virágboltját.

Béla azt mondta, szerez nekem keresztlevelet. Van egy ismerőse a templomban, akinek annak idején megmentette a gyerekeit a torokgyíktól, gyógyszerészként utánajárt, azóta hálás neki, és majd ő intézi.

Bízzak benne, el tudja intézni!

Bízom. Intézzé! Béla menthetetlenül optimista. Én már nem tudom, mit gondoljak. Gondolkodni sem tudok. A gondolataim megnyúltak, mint az árnyékok a Városmajorban alkonyattájt, amikor börtönablakká csíkozzák a kavicsos földet. Aztán beleragadnak a salakba.

Bízom benne. Intézzé, Béla! Bár szerintem nem lehet ebben az országban intézni semmit, csak sodródunk, örvénylik a sorsunk, fekete, hideg vízzel, mint a Duna. Béla is sodródik, de ő szereti azt hinni, hogy képes az árral szemben úszni, tud cselekedni.

Vidékre, most azonnal vidékre, hajtogatja még, és ilyenkor lázasan csillog a szeme, éppen úgy, ahogy Juditnak csillogott, amikor skarlátos volt. Egy egyéves gyerekeknek megszerezni a

megfelelő gyógyszert a háború alatt... De végül megszereztük, igaz, akkor még én is hittem ezekben a szavakban, hogy szerezni, intézni, életben maradni.

Vidékre kell menni, jön megint ezzel. A szomszédék is lementek a Balaton-felvidékre, ott bujkálnak. Bujkáljunk, rendben!

De hátha az új papírom segít. Azt még várjuk meg!

Judit nem tudja, mi történik körülötte, addig jó neki, édes kétéveském. Most kellene dacolnia a világgal, az lenne a feladata, egy kétévesnek akaratoskodnia illene. Helyette mi dacolunk a világgal. Ő csak szelíden pislog, igyekszik nem túl sokat kérdezni. Pedig az is feladata lenne egy ennyi időс gyerekeknek.

Feje tetejére állt világ ez.

Holnap elvisszük megkeresztelni, és kap egy másik nevet. Az apja vezetékneve jó, életet mentő keresztény név, az maradhat. De a keresztnéve veszélyes. Időzített bomba az is.

Állandóan apró bombák robbannak bennem. A reményt robbantják fel, és pusztítják el. Álmodni sem tudok, a gondolataim is elfogytak, az álmaim is.

Üres vagyok és erőtlen. Pedig erő az kéne, az nagyon kéne.

Most erősnek kell lenni, akarni kell élni, és nem hagyni, hogy a vihar felkapjon, falhoz csapjon, és összeroppantson.

Marlenka kinyit

A szél olyan erővel söpörte végig az eget, hogy a galambok nagy kupacba sodródtak a felhők alatt, mintha valaki most kotorta volna össze őket. Hogy aztán személtlapátra söpörve kihajítsa a madarakat a semmibe.

Marlenka attól félt, az orkán néhány galambot hozzásap a kórház falához, és azok, akár a gyűrött papírmadarak, lezuhannak a földre.

De a galambokat nem kellett félteni. Összezártak, egybesűrűsödtek, szárnyaikkal tollas hálót képeztek a gomolygó azúrban. Dacoltak a viharral.

Marlenka kisimított néhány ősz-barna tincset a szeméből. Teljesen feleslegesen. Göndör, oroslánsörényre emlékeztető haja tőle független életet élt. Nem beszélve a viharról, ami gyakorlatilag az összes haját az arcába fújta. Talán a múltját is.

Hagyta hát az egészet.

Lecsukta a szemét, majd újra kinyitotta. Az emlékek szétfutottak a szivárványhártyáján.

Miközben a bolt kirakatát takaró spalettákat próbálta kinyitni, arra gondolt, vajon mikor élt meg ekkora orkánt.

Az algazöld fedeleken élénk, narancsszínű virágok futottak körbe. A cégtáblát zöld színűre festették. Rajta a parázspiros szirmok és bimbók szinte vibráltak, mintha mindegyik virágban eleven tűz lobogna.

A gazdag ornamentikájú táblán felirat futott végig: *Tűzvirág.*

Fülöp keze munkája minden egyes festmény és dísz. Ügyes fiú, nyugtázta magában Marlenka, majd rájött, hogy elkalandoztak a gondolatai. Hol is tartott?

A vihar, igen, mikor láttam utoljára ekkora vihart? – motyogta magában, miközben nekidőlt a spalettáknak, amelyek mögé beleszűlt a szél, ezért közelharcot kellett vívnia velük. *Öreg vagyok én már ahhoz, hogy a viharral birkózzak,* sóhajtotta magában az idős nő, de azért megkeményítette az izmait.

Nagyokat nyögött, miközben remegő tagokkal, de végül rögzítette az utolsó fedelet is.

A *Tűzvirág* nevű virágbolt és kávézó nyitva állt.

Marlenka újra felnézett az égre, és azonnal észrevette azt a galambot, amelyik botor lázadásból fogta magát, és kiszakadt a többiek védőgyűrűjéből.

Az orkán nem sokat tétovázott: úgy kapta fel, mint egy szabálytalan alakú, élő tollaslabdát, és kegyetlen erővel a János Kórház falához taszajtotta.

Ha nem zúgott volna annyira a szél, és nem csörömpölt volna a villamos, talán még a levegős csontok roppanását is hallja az asszony.

Szomorúan nézett a felhők közé, mintha egyenesen a vihar arcába tekintene, és számonkérhetné rajta a madárgyilkosságot.

Addigra már eszébe jutott, mikor keveredett utoljára ekkora orkánba. Hogyan is felejthetné el?

Micsoda szél száguldozott az égen! Hogy aztán egyszerre csak levágtázzon a földre, és belerohanjon az emberekbe.

A szél úgy söpört végig a temetőn, mintha a gyászolókat egyesével akarná elsodorni, akár a Mary Poppins-filmben a dadákat. A ravatalozó környékén mindenki azt leste, mibe kapaszkodhat, nehogy felrepüljön a semmi szürkeségébe.

A koporsót is majdnem lesodorta egy légörvény, amikor a temetkezési vállalat dolgozója a vállukra emelték. Ha a gyászoló tömegből néhány férfi nem nyúl alá, talán le is zuhan, és szétnyekken a földön, a halott látványától sem kímélve meg az egybegyűlteket.

Marlenka ebből persze semmit sem látott, vastag fátyol hullott a szemére, elméjére.

Csak egy dologra tudott figyelni, amíg a családja a hónalja alá nyúlva a sírhoz vonszolta.

Arra a hülye galambra.

Amelyik annyira bolond volt, hogy kitört a többi

madár védőköréből. Vajon miért nem hagyta, hogy segítsenek neki a társai?

Amikor a koporsót a földbe engedték, ugyanez járt a fejében.

Persze a galamb valójában Marlenka volt.

Az ő jelképévé lényegült.

Szidta magát, amiért annyi fájdalom és kín után sem kért segítséget mástól, amiért kiszakította magát a családjá védelméből, és hagyta, hogy valakinek az egója levadássza, összeroppantsa őt.

Piszok áruló vagyok, gondolta Marlenka. Magamat árultam el.

Mások a temetésen a lapát hangját figyelik, a földrögök koppanását a koporsón, vagy a fák ágainak sóhajtásait számolják, netán próbálnak felfedezni valami ritmust a zokogások, és az azokat megszakító feszült csendfoszlányok között.

Marlenka viszont azon a temetésen semmi mást nem hallott és nem látott, csak azt a galambot. A szerencsétlen madarat, amelyet egyszer csak a ravatalozó épületéhez kent a szél, és a gerince szelíden recsent a falon.

Csak az érthetetlen lázadásra tudott figyelni, majd a még érthetlenebb beletörődésre.

Dühös volt magára, amiért ugyanezt csinálta.

Dühös volt magára, amiért úgy lázadt, hogy valójában nem is lázadt.

Dühös volt, mert még a halál sem tudta elszakítani attól az embertől, aki egész életében nyomta, nyomasztotta. Ő meg cipelte magával, mint valami láthatatlan árnyékcsomagot.

Aztán dühös volt azért is, amiért a vihar akkor nem őt csapta a falhoz, hanem azt az átkozott madarat. Neki kellett volna elpusztulnia, hogy ne tudja tovább folytatni ezt az önáltató életet.

Dühös volt, és úgy érezte, hogy végképp nem találja az utat önmagához.

Hogy elveszítette a kulcsot a saját lelkéhez.

Nem is nyitotta ki többet, később sem.

Csak a boltját. Ahhoz legalább még megvolt a kulcsa.